

január 1. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 2,7: Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az Úr, és nem szűkölködtél semmiben.

Isten népe negyven esztendőn keresztül vándorolt, ez idő alatt nem tudta megtermelni, megszerezni még a mindennapi szükségletet sem. Isten arról beszél az igében, hogy Ő viselte gondját népének a vándorlás ideje alatt, ezért nem szűkölködtek. Az új év első napján előre tekintve, minden reménység egyetlen alapja az, hogy eddig velünk volt az Úr, a múltban sokszor és sokféleképpen bizonyította gondviselő szeretetét, s Ő ígérte azt, hogy ezután is velünk lesz. Biztos, hogy nem véletlenül fogalmaz így a mai íge, hogy veled van. A múltba tekintve az is mondhatná, veled volt, a jövőre nézve pedig azt, hogy veled lesz. De az íge így pontos és így tartalmaz fontos üzenetet: veled van az Úr, folyamatosan, a mindenkor jelenben, a most-ban. Ez az elmúlt negyven évben a mindennapi kenyeret, vizet, vezetést, oltalmat jelentette. Ennek az évnek ezen az első napján igaz, és december utolsó napjáig minden pillanatban érvényes, az íge hirdeti minden hitben élő keresztyénnek: veled van Istened, az Úr!

január 2. - péntek

Jeremiás próféta könyve 14,22: Urunk, Istenünk, benned reménykedünk.

Az Úr a mi Istenünk, az egy, igaz Isten. Van, kire nézzünk az új évben is, van, Akiben reménykedjünk. Benne reménykedünk is. Most egy éve úgy gondoltunk az előttünk álló hetekre, hónapokra, mint számunkra ismeretlen jövőre, ma viszont már múltként emlegetjük, s emlékként számolhatunk be élményekről, jóról és kellemetlenről egyaránt. Biztos, hogy a jelen év sem lesz eseménymentes. Lesznek küzdelmek, lesznek örömök és lesznek veszteségek, nemszeretem napok is. Nem tudjuk, mikor melyik következik, de azt igen, hogy mindenkor velünk lesz az Isten, Benne érdemes reménykedni. Minden jó Tőle származik, azt Neki lehet majd megköszönni, minden próba és nehézség idején Ő lesz mellettünk, az erről való meggyőződésünket nevezzük reménységnek. Az emberek ma gazdasági mutatók, politikai mozgások, emberi és evilági tényezők alapján reménykednek és várnak egy kis jót, vagy legtöbb esetben félnek és igyekeznek felkészülni a legrosszabbra is. Mi, Isten gyermekei a mi Urunkra tekintünk, Benne reménykedünk, jóban és rosszban Vele leszünk, mert Ő azt ígérte, hogy velünk marad.

január 3. – szombat

A zsoltárok könyve 119,36: Add, hogy szívem intelmeidre hajoljon, ne a haszonlesésre!

Sok minden fontos életünkben, de nem egyformán értékes. Jézus azt tanítja, hogy előbb Isten országát keressük, aztán a földi szükségleteinkről is gondoskodik Isten. Nagyon hétköznapi példát említve, szükséges a mai napon is elkészíteni az ebédet, falusi embernek ellátni az állatokat, akinek pedig munkahelye van, ott teljesíteni feladatát. Jó esetben ezeket is jó szívvel, odaadással tesszük. De amikor azt mondjuk, hogy valaki odahajol valami fölé, azt jelenti, hogy odaadással, figyelmesen teszi, igyekszik pontosan, hasznosan elvégezni azt a feladatot, mert az neki fontos, örömét leli abban, ha a megfelelő eredményt érheti el. Szükségünk van pénzre, dolgoznunk kell érte. Szükségünk van Isten közösségére, áldása és kegyelme nélkül nincs élet. Mire hajol oda a szívem? A munkán legyen túl, az csak a megélhetésért van. Az ígét is gyorsan elolvasom, néha Isten elé állok, szükségem van Rá. Aztán tovább megyek, s arra törekszem, hogy keressek magamnak szórakozást, kikapcsolódást? Mire hajlok oda? Mit teszek szívvel-lélekkel? Ma Istenem segítségét kérem, Ő adhatja meg, Ő segíthet abban, hogy az

legyen fontos számomra, ami Neki is fontos, hogy intelmeit komolyan vegyem, Isten akarata legyen az első életemben, fontosabb, mint a földi haszon.

január 4. – vasárnap

Máté evangéliuma 6,12: Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Gondolkodjunk röviden a mondat két része közötti viszonyról, amit ez a szó köt össze, hogy „miképpen”, vagy a régebbi fordítás szerint „ahogy”. Az ÚR imádságát sokszor elmondjuk, ebben Jézus tanítása szerint könyörgünk mennyei Atyánkhoz, ez nem csak Jézus imája, hanem a mi imánk is, személyesen mondjuk. Azt kérjük tehát, hogy Isten úgy bocsássa meg a mi bűneinket, ahogy mi megbocsátjuk azokat másoknak. Nem kellene ezt túlbonyolítani, de sajnos, nagyon sokféle megbocsátás van az emberek gondolkodása szerint, és a gyakorlatában is. Megbocsátok azt jelenti, hogy teljesen elengedem a tartozást, megfeledek a bántásról, nem említem többé, mert nem is emlékszem többé a bűnre, s azzal, aki ellenem vétkezett minden fenntartás nélküli tiszta, őszinte felebaráti szeretetet ápolok. Ez lenne az egyik véglet, amit aligha sikerül nekünk megvalósítani. A másik véglet az, legyen szabad egy sportból vett példát említeni, amikor az ellenfél játékos megrúgja a lábam. Mivel nem akarom, hogy kiállítsanak, ezért a bíró kérésére kezet nyújtunk egymásnak, de ezzel semmi nincs rendezve. Ha a bíró nem látja, kétszeresen vissza adom a tartozást, a mérkőzés után nagy hangon számolok be felháborodásomról, kérem az ellenfél játékos méltó büntetését, s még hetekig keresztbe teszek neki, ahol és amivel csak lehet. Sajnos, ilyen „megbocsátás” is van nem csak a pályán, hanem emberek között is. És a két véglet között számtalan formával találkozhatunk. Marad az ige: ahogy én megbocsátok, amennyire én elengedek, ahogy én viszonyulok ahhoz, aki ellenem tévedett, kérem Isten, hogy Ő is úgy viszonyuljon hozzám, úgy és annyira bocsásson meg nekem. Jó lenne nagyon komolyan újra átgondolni, hogyan is gyakorlom és embertársaim felé a megbocsátást.

január 5. – hétfő

Máté evangéliuma 6,9: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved.

Azt a szót, hogy „szenteltessék meg” úgy értem, hogy legyen megszentelve az Atya Neve. Az imádkozó azt mondja könyörgésében, hogy kívánja, az Atya Isten Neve részesüljön a megfelelő tiszteletben, hiszen Isten Neve magát Istent képviseli. De azzal, hogy ezt a könyörgést egy személy, illetve egy közösség mondja el, azt is jelenti, hogy ez személyes ügyük is. Nem úgy imádkozzuk, mintha azt mondanánk, hogy láttunk egy dokumentumfilmet, bizonyos ültevényeken végzett nehéz munkáról, és azt kívánjuk, hogy abban a távoli országban fizessék meg jobban a munkát. Ez egy jó gondolat, de minket személyesen nem érint, s nem is tudunk sokat, legtöbbször semmit sem tudunk azért tenni, hogy kívánságunk valóra váljon. Amikor az ÚR imáját mondjuk, azt imádkozzuk, hogy akarjuk Isten Nevének megszentelését, teszünk is érte, hogy ez megtörténjen saját szavainkkal, életvitelünkkel is erre törekszünk. Ha pedig azt halljuk, látjuk, hogy mások nem szentelik meg az ÚR Nevét, lehetőség szerint igyekszünk ezt megváltoztatni. Mi Atyánk, a Te gyermekeidként törekszünk arra, hogy megfelelő tisztelettel, hódolattal említsük Neved, életvitelünkkel is hirdessük, hogy szent Fiad Nevéről neveztetünk, szeretnénk, ha megerősítenél ebben minket, hogy magatartásunkkal Neved megszentelésére indítsunk másokat is.

január 6. – kedd

A zsoltárok könyve 118,5: Nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül. Az Úr meghallgatott, tágas térre vitt engem.

Isten gyermekei az ÚR vezetését kérik, Neki engedelmeskednek. Azzal a meggyőződéssel tesszük ezt, hogy Istennek terve van az életünkkel, Ő minden nap elkészít nekünk alkalmakat a jó cselekvésére. Arra a következtetésre jutnak ezek alapján egyesek, hogy Isten kell minden percben megmondja, mit tegyünk, mit szóljunk, hogyan éljünk. A mai igében a zsoltáros arról számol be, hogy tágas térre állította őt Isten, azaz lehetősége van a kibontakozásra, életteret biztosított számára az ÚR. Ő minket valóban vezet, a bennünk lakozó Lelke által, de nem teremtett minket robotoknak sem, akik előre megírt mozgásokat végezzenek, s életutunkat sem helyezte elénk, mint a vasúti síneket, hanem teret biztosított számunkra. Sajnos, így lehetőségünk van sokszor a rosszat választani, helytelen irányba indulni, de lehetőségünk van a jóra, megmozgatja fantáziánkat, gondolkodásra, tervezésre készítet, mindezt a Lélek természete szerint.

január 7. – szerda

Péter első levele 4,11: Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.

Egyszer valakit hallottam ezekkel a szavakkal imádkozni, egy prédikáció előtt: *URam, most ezeknek az embereknek nincs sem rám, sem az én gondolataimra szükségük, de annál inkább szükségük van a Te jelenlétedre, a Tőled származó megoldásokra. Kérlek, segíts, hogy ezeket tudjam nekik Tőled közvetíteni.* Szavaiban nagy őszinteség és alázat volt, az utána következő szolgálatában pedig olyan erő, a Léleknek olyan jelenléte, amelyet nagyon ritkán tapasztaltam. Ha Isten elhívott valakit a szolgálatra, nem azért hívta el, hogy hosszasan mentegetőzzön alkalmatlansága miatt, hanem azért, hogy átadja az ÚR üzenetét. Jól tudom, mennyire nem vagyok alkalmas, bűneim, óemberi természetem megannyi rossz gyümölcse a zsoltároshoz hasonlóan mondhatom, szüntelen előttem van. De nem magamat kell adjam, hanem Őt kell hirdessem. Nem a magam erőtlenségét kell magyarázzam, hanem az Istentől kapott erővel munkálkodjam, azzal az erővel, mely az én erőtlenségem által is dicsőségesen munkálkodik. Add, URam, minden szolgádnak a Lélek erejét, világosságát, üzenetét, add nekünk a Te áldásodat.

január 8. – csütörtök

Jeremiás próféta 1,17: Hirdesd nekik mindazt, amit én parancsolok!

Közismert az a megfogalmazás, mely szerint a keresztyénség azt jelenti, hogy egyik szomszéd ember elmondja a másik szomszéd embernek, hogy hol van a forrás. Isten üzenetének, az örömhírnek tovább mondása nem csak lelkipásztorok feladata, hanem minden olyan emberé, aki már megtalálta a forrást, aki már Isten gyermeke. Sokan panaszkodnak amiatt, hogy kevesen követik a közösségben Isten akaratát, az emberek nem jönnek a közösségbe, életvitelükkel nem a krisztusi lelkületet követik, hanem ennek a világnak a szokásait, életmódját. Azzal próbálják megnyerni embertársaikat, a legnagyobb jóhiszeműséggel, hogy felszólítják őket, ne tegyék többé a bűnt, kövesség az ÚR akaratát. Ennek a felszólításnak igen ritkán van sikere. Mondják is sokan, hogy nem is érdemes hívogatni az embereket a templomba, nem érdemes felszólítani, hogy hagyják el bűnös szokásaikat, mert semmi

haszna ennek. A mai ige, nem véletlenül, világossá teszi, hogy nem a magunk jóhiszemű hívását kell elmondjuk, nem a szerintünk legmegfelelőbb felszólítással kell próbálkozzunk, hanem azt szükséges hirdetni, amit Isten parancsol. Nem többet és nem kevesebbet kell nekünk továbbadni, hanem csak azt, és azt teljesen, amit Isten üzen. Természetesen nem lehet senkinek egyszerre végig olvasni a Bibliát, hanem arra van szükségünk, hogy alázattal, imádságos lélekkel kérjük mennyei Atyánkat, hogy tegyen minket arra képessé, hogy a magunk gondolatairól lemondva megértsük, mi az Ő üzenete, akarata minden ember felé. Ha Isten Lelke irányítja gondolatainkat, majd szavainkat, tudni fogjuk, mikor kell figyelmeztetni, mikor hívogatni, vagy ugyancsak a Jeremiásnak adott parancs szerint, mikor kell gyomlálni, irtani, pusztítani, rombolni, és mikor építeni és plántálni. Segíts, URam, hogy akaratom szerint lehessen megfelelő eszköz kezében, üzeneted továbbadására.

január 9. – péntek

Jakab levele 4,8-9: Közeledjétek Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.

Aki Istent keresi, Hozzá kiállt, közeledik, ahhoz Isten is közeledni fog, de nem azonos mértékben, mint ahogyan mi közelítünk Hozzá. Ha mi egy szót mondunk, egy lépést teszünk, Ő áldások áradatával fog válaszolni. Ha arányosságról beszélhetünk, akkor az nem a mi és az ÚR által egymás irányában megtett út között van, hanem az arányosság a mi erőnk, képességeink és az általunk megtett út, odafordulás között van, illetve Isten az Ő hatalmához és végtelen szeretetéhez mérten, azzal arányosan fog felénk közeledni. Hogyan lehet Istenhez közeledni? Nem a templom meglátogatása a legelső és legfontosabb lépés ebben, hanem egy ennél sokkal egyszerűbb, s talán fontosabb lépés: azt kérdezni, mit akar Isten, a lehető legapróbb dolgokban is átgondolni, vajon Isten szándéka szerint élek és cselekszem, vagy sok olyan részletkérdése van mindennapi életemnek, melyekben nem is gondoltam arra, hogy mi az Ő akarata. Kezemet meg kell-e tisztítsam? Mire használtam a kezem az utóbbi időben? Kézfogásra, segítő jobb nyújtására, simogatásra? Vagy néha fenyegető mozdulatokra, olyasmi megragadására, ami nem illetett volna engem? Súlyos fogalom az, hogy kétlelkű, első hallásra szinte bántóan hangzik, mégis, merjem megvizsgálni a lelkem, szívem érzéseit, vágyait, nem-e igaz rám is, hogy néha úgy viselkedem, mintha két külön lélek vezetne, egyszer egyikre, máskor a másikra hallgatnék? Mindezekre a kérdésekre Isten jelenlétében lehet csak valódi válaszokat kapni, ezért is szükségünk van Istenhez közeledni. Téged keresünk, Istenünk, jöjj, találj meg minket.

január 10. – szombat

Mózes ötödik könyve 6,4: Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr!

A hitvallás így hangzik: egy az Isten, nincs más. Egyedül Ő az igaz, élő Isten, Hozzá hasonló, Vele egyenértékű vagy egyenlő hatalmú személy, istenség nem létezik. Akiket annak neveznek, azok emberi találmányok, tehetetlen bálványok. A megszólítás így hangzik: halld meg, Izráel, jusson el nem csak a füledig, hanem a tudatodig, Isten népe, hogy egyedül az ÚR az Isten. Aki valamit nem csak hall, hanem meghall, annak az életében a hirdetett üzenet változásokat eszközöl. Például megyünk az autóval, a rádió bemondja, hogy javítások miatt az út le van zárva, így ezen nem juthatunk el célunkhoz. Hallom, hogy nincs csend, megy a rádió, talán még azt is, hogy le van zárva valahol egy út, de ez még nem jelent semmit. Az is megtörténik, hogy megértem, azon az úton van a lezárás, melyen én haladok, de azért megyek tovább, hátha valahogy át lehet jutni, nem is biztos, hogy a rádió híre pontos, azóta fel is oldhatták a lezárást. Ha viszont meghallom, elfogadom, igaznak tartom a hírt, egyszerűen visszafordulok, irányt változtatok, más utat keresek az úti célom elérésére. Egyetlen igaz Isten létezik,

mondja az ige. Sokan ismerik ezt a kijelentést, akik viszont el is fogadják, azok irányt változtatnak, sőt, a céljuk is megváltozik, a saját akaratauk helyett ezután Isten terveit, célját fogják kutatni. Halld meg, Isten mai népe, s építsd erre életed, terveid, mindennapjaid: egy igaz Isten van, az ÚR, a mi Istenünk.

január 11. – vasárnap

János evangéliuma 6,67-68: Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Vajon ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

Miért mentek az emberek Keresztelő Jánoshoz? Azért, mert Isten üzenetét hirdette. Amikor a bűnökről beszélt, érezték az emberek, hogy nem megvetni akarja őket bűnös voltukért, hanem megmenteni a bűn következményeitől. Ha megtérésről szólt, nem magához hívogatta őket, hanem Istenhez. Miért hagyták el sokan Jánost és fordultak Jézushoz? Mert maga János hirdette nekik, hogy ő csak az eljövendő Messiás hírnöke, akiért küldetett, s a világnak a Messiásra van szüksége, nem a hírnökre. Miért követték sokan Jézust? Ennek sok indoka volt, azért, mert meggyógyította a betegeket, mert kenyeret adott a sokaságnak, mert sokan úgy gondolták, hogy Jézus vezetésével legyőzik majd a rómaiakat. Istennek hála azonban voltak olyanok is, akik felismerték, hogy Ő olyan hatalommal szól, ahogyan más nem szólt előtte. Miért távoztak sokan Jézustól? Azért, mert nem az emberi elvárásokat igyekezett teljesíteni, hanem Isten Országát hirdette, oda hívogatta az embereket, világosan felmutatva az oda vezető út nehézségeit is. A választás lehetősége megadatott a tanítványoknak is, fennáll a mai ember előtt is. Isten szolgálói mást nem tesznek, nincs küldetésük, hatalmuk egyébre, mint hirdetik Isten akaratát, az ÚR akarata szerint hívogatják az embereket Istenhez. Ma nem egy-két út, lehetőség, életforma áll előttünk, hanem százával jutnak el hozzánk a hívások, mindenki hirdeti, kínálja a maga útját, módszerét a sikerre, boldogulásra. Boldog ember az, aki a nagy hangzónban meghallja Isten halk és szelíd szavát, s nem csak hallja, hanem engedelmeskedik Neki, követi a Jó Pásztor hangját. Örök életre vezető hang ez.

január 12. – hétfő

Mózes első könyve 6,8: Nőé kegyelmet talált az Úr előtt.

Az igevers alapján legtöbbször a legtöbbet azzal foglalkoznak, ami nincs benne az igében: miért? Miért kegyelmezett Isten Noénak, miért nem másnak, miért nem többeknek, s a miérteknek vége nincs, ha elkezdünk ezekkel foglalkozni. Tudjuk, hogy amiben nincs az igében kijelentés, abban nincs kérdéseinkre hiteles felelet, csak emberi keresés, emberi gondolatok megfogalmazása, ezekkel foglalkozni pedig sokszor bizonyul hiábavalóságnak. Legyen ma a hálaadás alapja az ige. Köszönjük meg Istennek, hogy volt egy ember, akinek megkegyelmezett. Arra sincs igazán magyarázatunk, hogy mi miért hallottuk meg az Ő hívását, míg mások nem hallják meg, hogyan fogadtuk el a kegyelmet, míg olyan sokan elutasítják azt. Mindennek oka nem bennünk van, hanem az ÚR akaratában. A miérteknek sok értelme a magunk esetében sincs, a hálaadásnak annál inkább. Köszönöm, Uram, hogy érdemtelenül és méltatlanul, de kegyelmet találtam Nálad, s Te kiválasztottál, elhívtál és gyermekedé fogadtál.

január 13. – kedd

Jeremiás próféta könyve 23,24: El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az Úr. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az Úr.

Képzeljünk el egy nagy termet, melyben sok falat találunk, mindeniket átlátszó üvegből. Ha gyermekek egy csoportját engednénk be ebbe a terembe, nem valószínű, hogy bújócskázni lenne kedvük, hiszen átlátható az egész terem, noha vannak benne falak, de egyik mögött sem lehet észrevétlenül meghúzódni. Isten előtt nincs rejték hely, ezért hiábavaló próbálkozni a rejtőzködéssel. Üvegfa-nak bizonyul Ellőtte minden magyarázat, avagy magyarázkodás, hiábavaló azt gondolni, hogy jótettekkel, valamilyen érdemmel eltereljük a figyelmét. Ha mi nem foglalkozunk Vele, nem törődünk az igével, távolra kerülünk Istentől, de Ő akkor is pontosan tudja, hol vagyunk, mit cselekszünk. A gyermekek viselkedése jellemző néha ránk, felnőttekre is. Ha jót teszünk, valami szépet alkotunk, az Atya akaratának engedelmeskedünk, örömmel tekintünk Rá, mert meg akarunk győződni, hogy lát minket, látja az engedelmes életünket. Ha viszont engedetlenek vagyunk, akkor szeretnénk elrejtőzni, mert tudjuk, hogy megszorítottuk Atyánkat. Elrejtőzni nem lehet, de jó lenne, hogy e is kelljen. És nem azért, mert úgyis megtalál Isten, hanem azért, mert tudjuk, mennyire szeret minket, ezért arra törekszünk, hogy ne szomorítsuk Őt, sokkal inkább életünkkel, tetteinkkel Nevét magasztaljuk.

január 14. – szerda

Az apostolok cselekedetei 16,14: Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.

Isten üzenetét sokan hallották, kevesen fogadták be és engedelmeskedtek annak, bármelyik kórról is lenne szó. Noha Jézus Krisztus hatalommal hirdette az igét, az Ő Szavát sem fogadta be, csak nagyon kevés ember. Az emberi kommunikációban már nem is csak egy tudomány foglalkozik azzal, hogy miként lehet egy üzenetet eljuttatni hatékonyan a címzettekhez. Nagyon sok intézményben már szakembereket alkalmaznak azért, hogy sikeresen eljusson a célcsoportokhoz a kívánt mondanivaló. Ehhez nagyon sok szempontot kell figyelembe venni, a környezettől, időponttól, személyektől kezdve az üzenet felépítéséig, és így tovább. Utólag tanulmányok készülnek arról, hogy melyik módszer volt hatásosabb, mit lehetne még tökéletesíteni a hatékonyság érdekében. Nem lehet teljesen elzárkózni ezektől a kérdésektől az egyházban sem, hiszen ha valaki este későn akar munkás embereknek prédikálni, akik kényelmes székekben, kellemes melegben hallgassák az üzenetet, könnyen lehet, hogy sokan elalszanak majd. De azt is tudjuk, hogy nem építhetünk kizárólag azokra a szempontokra, melyek más helyen elsődlegesek, mert Isten üzenetének átadása során az elsődleges az a Lélek munkája, amiért nekünk imádkoznunk kell. Ha pedig az ÚR megnyitja valakinek a szívét, akkor ott áldás lesz. Mindez nem csökkenti felelősségünket, nekünk is igyekeznünk kell az üzenet hatékony átadására. Szent Lélek Isten, kérünk, munkálkodj az ige hallgatóinak szívében, tedd késszé őket Isten üzenetének befogadására.

január 15. – csütörtök

Máté evangéliuma 5,14: Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város.

Egy várost felépíteni nem egyszerű dolog, ahhoz évek, évtizedek kell elteljenek, szorgalmas munkával, téglát téglára helyezve, egyik házat a másik után felépítve, s nem csak otthonokat, de még sok minden mást is felépítve, megszervezve, kialakítva ahhoz, hogy a városban élni lehessen. Akik hegyre építették a várost, azok tudták, hogy ott nehezebb építkezni, mint alant, a völgyben, az élet is nehezebb lesz majd, de nagyobb lesz a biztonság és másoknak is utat mutatnak, könnyebb lesz megtalálni a hegyen épített várost. Lehet, hogy akadtak olyanok, akik a völgyben szerettek volna lakni, ahova nem kell felhordani a gerendákat, építőanyagot, ahogy a kutakat sem kell olyan mélyre ásni, és nem is annyira szembetűnő a város fekvése, csendben meghúzódik a dombok között. A hegyen épített város nem

rejtethető el, de annak lakói nem is akarják elrejtetni városukat, magukat. Ők messziről láthatók, könnyen megtalálhatók, a jó szándékú emberek előtt nyitva állnak a város kapui. Jézus Krisztus azt tanítja, hogy a hitélet is ilyen: hosszú időn keresztül, fáradtsággal, küzdelemmel, lépésről lépésre épül, alakul ki az egészséges hitélet. Akik a Lélek segítségével már hitben járnak, azok nem akarnak elrejtőzni, hanem másoknak is világítanak, mutatják a helyes irányt. Isten gyermekeinek hivatása, felelőssége és feladata is, hogy legyen világosság, hegyen épített város.

január 16. – péntek

Mózes ötödik könyve 7,7-8: Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr.

Emberek vagyunk, s az emberi logika szerint mindenre van magyarázat. Nem mindig sikerül megtudni, megérteni, hogy valami miért történt, mi váltott ki egy emberben egy bizonyos magatartást, mi indította arra, hogy jó vagy kevésbé jó tetteket cselekedjen. De az, hogy nem sikerül a pontos magyarázatot megtalálni, nem rendíti meg abban a meggyőződésünkben, hogy ha minden körülményt, részletet ismernénk, akkor a pontos magyarázatot is meg tudnánk fogalmazni minden történésre, eseményre. Ugyanezzel a logikával, azaz emberi gondolkodásmóddal próbáljuk sokszor Isten tetteit is megmagyarázni, keressük a szerintünk ésszerű magyarázatot arra, amit Isten cselekszik, arra, ahogyan viszonyul hozzánk. A mai ige azt hirdeti, hogy Isten azért szerette és választotta ki az Ő népét, mert... szereti őket. Ez az emberi logika szerint nem elég, tovább kérdezzük, meg vagyunk győződve, hogy kell legyen ott még valami ok, magyarázat. Emlékezzünk, Isten gondolatai nem az emberéi, azoknál mérhetetlenül másak, magasabbak. Nem emberi magyarázatot kell keressünk, s főként, nem mi kell ilyen megfogalmazzunk Isten szeretetére, kiválasztására, hanem hálás szívvel imádjuk, magasztaljuk és dicsőítsük Istenünket azért, mert noha erre bennünk semmi oka nem volt, Ő minket is kiválasztott, szeret.

január 17. – szombat

Lukács evangéliuma 12,36: Ti pedig legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki.

Korabeli leírások szerint, amikor felszabadították a rabszolgákat, sok rabszolga nem csak azért nem akart szabadon távozni arról a helyről, ahol talán évtizedeken át szolgált, mert nem volt hova mennie, hanem olyanok is voltak, akik szívesen végezték a szolgálatot emberséges urak házában, gazdaságában. Az ilyen szolgák megszerették uraikat, s nem csak parancsaiknak engedelmeskedtek, hanem szívből igyekeztek úgy végezni feladataikat, hogy örömet szerezzenek a gazdának. Pál apostol ilyen értelemben nevezi magát Krisztus rabszolgájának, hiszen önként, örömmel igyekszik mindenben Krisztus akarata szerint élni és cselekedni, az Ő dicsőségére végezni szolgálatát.

Bármikor jönné is haza a gazda, a jó szolga készen áll arra, hogy ajtót nyisson neki, szolgáljon az ő urának. Ilyenek legyetek ti is, mondja Jézus hallgatóinak, mindig készen arra, hogy fogadjátok érkező uratokat, a visszatérő Krisztust. Mi nem félelemből szolgálunk neki, nem is a jutalom reményében élünk keresztyén életet, hanem hálából, önként ajánlottuk fel életünket Megváltónknak. Amikor Ő visszajön, ezt értünk teszi, hogy Atyjának országába vigyen, ahol helyet készített az övének. Örömmel várja Isten gyermeke azt a csodálatos pillanatot, amikor Ő megérkezik, hiszen attól a naptól kezdve örökre Krisztussal maradunk.

január 18. – vasárnap

Jób könyve 1,21: Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el.

Nem hoztam semmit a világra, nem is viszek el innen semmit, így értem Jób szavait. Megszülettünk, semmink nem volt. Aztán éreztük, hogy valaki átölel, s a szívdobbanás, amit anyánk méhében hallottunk, ismét ott van, mert ő szívére ölelt minket. Táplálni kezdett, felöltöztettek, napról-napra tapasztalva tanultuk, hogy valakik gondot viselnek rólunk. Megismertük szüleinket, életünk első éveiben senki nem volt fontosabb náluk. Aztán lassan felfedeztük a világot, s megtanultunk kezeinkkel megragadni tárgyakat. Azt gondoltuk, minden, amit meg tudunk ragadni, az a miénk, nem kényszeríthet senki arra, hogy kiengedjük kezünkéből. A látókör tágult, a világ egyre nagyobb lett, ezzel együtt nőttek az igényeink és a birtoklási vágyunk is. Még gyermekkorban, vagy legkésőbb tizenévesen már magunkénak tulajdonítottuk az életünket, s egyre több földi kincset, értéket. Megtanultuk, hogyan lehet értékeket szerezni, legyenek azok földi kincsek, avagy emberi kapcsolatok. S közben egyre több minden lett a miénk. Időnk, tehetségünk, javaink mind saját tulajdonunkat képezték, az előbb említett értékek és kapcsolatok mellett.

Jób története, és az ő vallástétele elgondolkoztat azon, hogy mi is az élet? Jób nem csak azt mondta ki, amit minden ember elismer és kimond, hogy nem viszünk magunkkal semmit, amikor meghalunk, hanem az ígében az nagyon fontos, hogy ő ezt akkor mondja, amikor mindenét elveszítette. Meghaltak gyermekei, oda lett vagyona, s ekkor is azt vallja, hogy nincs semmije, mert nem hozott semmit a világra, nem is visz el semmit, ha pedig egy ideig Isten megajándékozta őt gyermekekkel, javakkal, most pedig ezeket elvette, akkor Isten a sajátjával tette azt, amit Ő akart. Rettenetesen nehéz, sőt, szinte lehetetlen eljutni oda, hogy mindezt mi is őszinte szívvel ki tudjuk mondani, amikor bármilyen veszteség ér, márpedig helyesen élni javainkkal és helyesen viszonyulni szeretteinkhez ezt jelenti: minden Istené, egy ideig örvendek annak, amit Ő adott, de az Ő Neve legye áldott, bárhogyan is cselekszik.

január 19. – hétfő

A zsoltárok könyve 6,3-4: Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés.

Olyan korban élünk, amikor Isten gyermekei is, és azok is, akik nem az Övéi, arra törekszünk mindnyájan, hogy legyünk mindig frissek, derűsek, „fittek”, vagy legalább ezt higgyék rólunk. Kivétel persze ebben is van, sőt, egyesek arra igyekeznek, hogy minél nyomorultabbnak gondolják őket az emberek, minél jobban sajnálkozzanak nehéz életük, sok szenvedésük miatt. A többség azonban talán mégis azok csoportja, akik szépet, jót igyekeznek mutatni, vidámságot, jó kedvet szeretnének mindig sugározni.

A Szentírásban Isten gyermekeinek egyik fő jellemzője az őszinteség, ahogy egyik énekünk fogalmaz, *amint vagyok, bár gyötirelem, s kétség rágódik lelkemen*, de ebben az állapotban is Istenhez jövök. Ezt teszi a zsoltáros is, azt gondolom, hogy sokunk nevében: Istenhez jön, Hozzá kiállt, Neki tárja ki a szívét. Jó lenne mindig vidámnak lenni, nagyszerű lenne, ha szüntelen örvendezve, mosolyogva lehetne élni, mert Jézus szeret, s mindent javunkra fordít. Nem kételkedem az Ő hatalmában sem, szeretetében sem, mégis néha igaz szó szerint az én életemben is az, amit a zsoltárvers megfogalmaz. A zsoltárossal együtt Istenhez menekülök, neki mondom el mindazt, ami szívemen van, s Tőle kérem hittel, az Ő segítségével felől meggyőződve: gyógyíts meg engem, URam, kegyelmezz.

január 20. – kedd

Máté evangéliuma 8,8: Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.

Ennek a századosnak nemcsak a hitét, hanem az alázatát is példaértékűnek tekintem, s kérem az URat, segítsen, hogy ilyen hitem legyen, s ennyire alázatos lehessen. Példaértékű a hite, hiszen nem is tartozik a választott néphez, mégis, meg van afelől győződve, hogy Jézus az a Messiás, akiről a zsidók próféciai szólnak, s akinek semmi sem lehetetlen. Ha gyógyítani akar, azt isteni hatalommal teszi, nem kell ehhez a személyes jelenléte, hiszen egészen biztos, hogy nem fog földi módszereket, sem földi eszközöket használni. Elhiszi ez a pogány ember, hogy Jézus Szava teremő hatalom, amit Ő kimond, az megtörténik. Ha valaki meg van győződve arról, hogy Jézus az Isten Fia, aki Szavával hatalmasan cselekszik, annál inkább találkozni szeretne Vele, személyesen akarná legtöbb ember látni és hallani az URat, amikor Ő cselekszik. Nem így ez a százados, aki méltatlannak tartja magát az Úrral való találkozásra. Péter akkor élte át ezt az alázatot, amikor azt mondta Jézusnak, hogy távozzon tőle, mert Jézus szent, ő pedig csak egy bűnös ember. A százados nem arra törekszik, hogy mások előtt elmondhassa, házába járt egy fontos ember, hanem Ő meg van győződve, méltatlan Krisztushoz, mégis, az ÚR Szava által az ő házában is csodákat tehet, fizikai megjelenése nélkül is. Add, URam, hogy ilyen hitem legyen, ilyen alázatos legyek.

január 21. – szerda

A krónikák második könyve 20,6: A te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben.

Gyermekkoromban azt gondoltam, hogy mindenben létezik olyan szuperlatívusz, ami nem múlható felül. Meg voltam győződve, hogy van legjobb focicsapat, akiket soha, senki nem győzhet le egy mérkőzésen, van leggyorsabb futó, s nem létezhet olyan verseny, melyen második helyen végezzen. Aztán megtanultam, hogy ilyen nincs, a legtöbb földi eredmény felülmúlható, idő, körülmény, adott helyzet, s még sok minden közrejátszhat abban, hogy ki, mikor a legjobb, legnagyobb, leggyorsabb, legerősebb. A mai győztesek holnap már vesztesekké lehetnek, még a legerősebb világhatalom is megrendíthető, sebezhető, nincs a földön semmi tökéletes, változatlan. Ez kissé visszafogottabbá tett, s néha bizonytalanná is. Annál nagyobb ajándék, és öröm azt felfedezni, hogy van, ami mégis állandó, változhatatlan, örök. Ez pedig maga Isten, az Ő hatalma, kijelentése. Számára nincs lehetetlen, amit megígért, mindazt meg is cselekszi. Nekünk, gyermekeinek azt ígérte, hogy Nála van menedékünk, Ő győzi le ellenségeinket, s ad nekünk szabadulást, tökéletes biztonságot. Erről tesz bizonyosságot az ígében az Ő ószövetségi népe is, ezt vallja a mai gyülekezet is. URam, kérlek, hatalmaddal ma is véd meg a világ sok helyén szenvedő, üldöztetett népedet, add minden gyermeked szívébe ezt a bizonyosságot, hogy senki nem állhat meg Veled szemben.

január 22. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 8,7: Jó földre visz be most téged Istened, az Úr: folyóvizek és mélyből fakadó források földjére, amelyek hegyen-völgyön a felszínre törnek.

Ha idegen ember, vagy olyan, akit ismerünk, de nem bízunk benne, ígér nekünk bármit, nem fogunk lelkesedni, hiszen kevés a valószínűsége annak, hogy szavát beteljesíti. Amikor viszont megbízható emberek tesznek valamire ígéretet, akkor elkezdjük elképzelni azt, hogy milyen is lesz, amikor mindaz megtörténik, amire egyelőre csak reménységgel gondolunk. Aki nem ismeri Istent, az Ő hatalmát és az

Ő szeretetét, az hallja az ígét, esetleg annyira jut gondolataiban, hogy milyen is lenne, ha mindaz megtörténne, amit Isten mond, de hamar lemond a reménységről, hiszen nem ismeri az ég és a föld teremtető URát. Ha nekünk élő közösségünk van Istennel, akkor már megkaptuk az Ő legnagyobb ajándékát, Krisztust, s nincs kétségünk afelől, hogy Neki semmi sem lehetetlen. A mi Atyánk Krisztus által mindent megad gyermekeinek, amire azoknak igazán szükségük van, ami az üdvösség útján előre viszi őket. Az üdvösség útján arról sem feledkeznek meg az ÚR, ami a földi léthez szükséges, s a földi életben áldásos. Vigyél minket jó földre, URunk.

január 23. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 64,8: Uram, ne haragudj ennyire, ne emlékezz örökké bűneinkre! Tekints le ránk: mindannyian a te néped vagyunk!

Nagy ajándék az, ha felnőtt emberek felnőttként tudnak egymással kommunikálni, ha nem kell azt szüntelen tisztázzák egymással, hogy a másikat szeretik, elfogadják, javát akarják. Vannak helyzetek, amikor nagyon fontos, hogy valakivel nyíltan, őszintén tudjunk beszélni, anélkül hogy félnünk kellene, mert félreértheti, félre magyarázhatja szavainkat. Izráel népének ebben az imájában érezni lehet az ÚR-al való szoros közösséget. Nincs minden elmagyarázva, de nem is kell. Nem vita tárgya, hogy Izráel vétkezett, Isten haragja jogos, a nép büntetése pedig megérdemelt. De az sem vita tárgya, hogy Ő mégis a választott nép Istene, és akkor is, amikor haragszik, megszólítható. Noha a bűnt bünteti, de ezt is szeretettel és a javulás reménységével teszi, tudja ezt a nép is. Nem kell Isten gyermekeinek reszkelve elrejtőzni az ÚR elől, hanem bizalommal kiálthatnak Hozzá, kérve, hogy bocsásson meg, feledje el bűneiket. Köszönöm URam, hogy Veled mindig őszintén beszélhetek, Előtted nincsenek titkaim, s még amikor nem is fogalmazok egyértelműen, Te akkor sem értesz félre. Köszönöm, hogy nem emlékszel mindörökké bűneimre. Add meg azt a közösséget, melyben nyíltan és őszintén mondhatjuk, mindannyian a Te néped vagyunk.

január 24. – szombat

János evangéliuma 8,36: Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.

A zsidók azt vallották, hogy ők soha nem voltak mások szolgái, így nincs szükségük arra, hogy valaki szabaddá tegye őket. Ezek szerint ők az egyiptomi és a babiloni fogság idején sem érezték azt, hogy bárki elvette volna a szabadságukat. Talán volt, aki dacolt a parancsokkal, mások esetleg lélekben tartották magukat megdönthetetlennek, bárhogyan is, de nem kellett nekik szabadítás. A mai ember is nagyon büszke arra, hogy szabad, kevesen fogadják el, hogy a szabadság nem az, amikor önkényesen élek, a magam kedve szerint, senki mással nem törődve. Azt pedig szinte mindenki visszautasítja, ha azt állítjuk, hogy lehetetlen teljesen függetleníteni magunkat a külső befolyásoktól. Egyszerűbben szólva, az emberek nagy többsége nem ismeri be, hogy alárendeli akarátát, életét annak, amit mások mondanak, tesznek, elvárnak. Meghatározza időnket, öltözködésünket, beszédmódunkat, mindennapjainkat mindaz, amit a világ kínál, és amit elvár. Teljes szabadság csak ott van, ahol Krisztus munkálkodhat az ember életében. Hitéért elzárt lelkipásztor mondta, a börtönben, hogy ő azért szabad, mert előtte vannak a rácsok, és látja, hogy a rácsok túloldalán az emberek milyen sok minden foglyai. A világ van a rácsok mögött, vallotta, a Krisztustól kapott békeséggel és derűvel. A világ nem értheti, csak félremagyarázni tudja, de Isten gyermekei tudják, mennyire igaz és fontos az, amit az ének szavaival szoktunk kérni: *tégy foglyoddá URam, s akkor szabad leszek.*

január 25. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 11,16: Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, és el ne forduljatok tőlem: ne tiszteljetek más isteneket, és ne imádjátok azokat.

Nem mond egymásnak ellent, de van különbség a régi és a jelen fordítás között, ennek a versnek az értelmezésében. A Károli fordításban azt olvassuk, vigyázzatok, hogy meg ne csalattassék a szívetek. Mindkét fordításban az ember szíve a szenvedő alany, de a régebbi fogalmazás arra irányítja gondolatainkat, hogy valaki vagy valakik arra törekszenek, hogy megcsaljanak minket, szívünket meggyőzzék, és elforduljunk Istentől. A jelen fordítás szerint az eredmény ugyanaz, de itt már saját szívünk felelőssége nagyobb, saját szívünk csábít el és csal meg bennünket. Ha megvan ez a két fordítás, azt jelenti, hogy az eredeti bibliai szöveg minkét értelmezést lehetővé teszi, mind a kettő üzenet, s mindkettő ma is igaz. Kívülről is sok hatás éri életünket, a mai reklámok nem csak mosószerekről és hordozható telefonokról szólnak, hanem hív és csábít a világ a lelki-szellemi portéka felfedezésére és megvételére is, vallások, irányzatok, életbölcsekségek tucatjainak szinte erőszakos térhódításának lehetünk tanúi. Mindez nem jelenti azt, hogy mentsége, vagy magyarázata lehet annak, aki elfordul Istentől, mondván, hogy meggyőzték, megtévesztették, elcsábították. Mert a meggyőzés a szívben történik, ahogyan Éva cselekedett az Éden kertben, amikor ahelyett, hogy elküldje a csábítót, s maga is elmenjen a tiltott fa alól, inkább azt választotta, hogy felnézett, szemlélte a fa gyümölcsét, sőt, ítéletet is hozott arról, úgy látva, hogy kíváncsi az. A régi gyermekének szavait jó lesz megszívlelni: *jól vigyázz kicsi szem, mit figyelsz... jól vigyázz, kicsi fül, mit fülelsz...*

január 26. – hétfő

Az apostolok cselekedetei 5,29: Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.

Ennek az igének megfelelő időben, megfelelő helyen való idézéséhez élő közösségre van szükségünk Istennel, az Ő Lelkének jelenlétére az életünkben és kellő engedelmességre, alázatra, éberségre, és mindennek felett az Ő vezetésének megértésére és elfogadására. Ezek nélkül rosszul is lehet idézni az igét, ha valakinek nem szívesen követjük a szavát, akkor idézhetjük, ezzel magyarázhatjuk magatartásunkat, de ez hamis magyarázat lesz. Az igében a Nagytanács próbálta megtiltani az apostoloknak azt, hogy Jézus Nevében tanítsanak, nekik viszont az ÚR épp ezt hagyta meg, hogy hirdessék Őt minden népnek. Számomra az ige két üzenetet is megfogalmaz. Egyfelől arra figyelmeztet, hogy ismerjem meg egyre jobban Istent, az Ő akaratát, s ne a magam vágyait, kívánságait kövessem, azokat az ÚR vezetésének nevezve. A második üzenet pedig egy biztatás, ha felismerem világosan Isten vezetését, ne habozzak annak engedelmeskedni, ne állítson meg az, hogy az emberek nem mindig értik, vagy nem értenek egyet azzal, amit ő két tőlem. Ilyenkor legalább magam legyek szilárd elhatározásomban, s ha szükséges, másoknak is mondjam el: inkább Istennek engedelmeskedem, mint az embereknek.

január 27. – kedd

A zsoltárok könyve 142,8: Hozz ki engem a börtönből, hogy magasztalhassam nevedet!

Börtönben nem akkor vagyok, amikor valamilyen okból a hatóság letartóztat, hanem akkor, amikor nem tudom Isten Nevét magasztalni. Pál apostolt és munkatársát indokolatlanul elzárták, de ők csak testileg voltak börtönben, lelkük szabad volt, a mélyben is tudtak dicséretet énekelni. Dávid, aki ezt a zsoltárt írja nem fogoly, hanem csak üldözött, aki Saul haragja elől menekül, de lelkileg annyira megfáradt, a szenvedés, menekülés úgy megviselte, hogy nem tudja magasztalni az URat. Élete forog

kockán, nem tud lelkiileg felszabadultan Istenre tekinteni, noha erre vágyik. Ezért könyörög ebben a zsoltárban a szabadulásért, azért az élethelyzetért, melyben ismét dicsérni tudja Istent. Valóban kíváncsú lenne minden helyzetben az a lelki erő, az a hit, Istennel való igaz közösség, mely a külső körülmények ellenére alkalmassá tesz hivatásunk teljesítésére, Isten magasztalására. De azt is látjuk, hogy emberek vagyunk, akiket a szenvedés, a veszedelem, a hosszan tartó megpróbáltatás néha kimerít, s nem csak külsőleg szenvedünk, hanem lelkiekben is a mélyben vagyunk. Hozz ki URam, ha ez a Te akaratod is a földi szenvedések mélységéből, de mindenek felett arra kérlek, hogy lelkemet tedd szabaddá, minden külső körülmény ellenére arra, hogy Neved magasztaljam.

január 28. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 6,11: Így azt tartsátok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban!

A reformátor példája jut eszünkbe, aki nagyon szemléletesen mondja el, mit jelent az ige alkalmazása: ha a kísértő rá szeretne venni a bűnre, és ezért kopogtat szívem ajtaján, hogy engedjem be, azt válaszolom, hogy az, akit keres, már nem lakik e szívben, mert itt most Jézus Krisztus otthona van. Ezt kellene mi is alkalmazzuk mindig, ha a kísértések próbálnak rávenni a bűn cselekvésére. Egyik szép énekünk így fogalmaz: nem vagyunk mi magunkéi, de Jézus vére bére. Hitvallásunk is azzal kezdődik, hogy mind testestől, mind lelkestől Jézus Krisztus tulajdonai vagyunk. Akkor legyen annyi bátorságunk kimondani akkor, amikor a bennünk még meglévő ö emberi természet indulna a rossz irányba, hogy mi meghaltunk a bűnnek, lemondunk a régi életünkről, régi gondolkodásmódról, régi célokról, amióta Krisztusban élünk Istennek, ezért nem engedhetünk a régi vágyaknak, akaratnak. Mi arra törekszünk, hogy a Szent Lélek segítségével valósággá legyen az, amit az úrasztalánál ígértünk, életünket hálából Istennek szenteljük.

január 29. – csütörtök

A zsoltárok könyve 23,4: Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.

Hogyan vigasztalhat a vessző és a bot? Csak úgy, hogy azok a jó Pásztor kezében vannak, Ő pedig azokat nem ellenem használja, hanem értem. Ha a veszedelem közeleg, ha a halál árnyéka vetődik életemre, rátekintek az én Pásztoromra, s látom, hogy Ő közel van hozzám, kezében pedig ott van a bot, amivel már sokszor elkergette a ragadozókat. Mi tagadás, vesszejével néha felém is suhint, de már megtanultam, sőt, mondhatom, tapasztaltam is, hogy akkor kerültem bajba, amikor nem suhintott felém az Ő vesszeje. Ha sikerült elszökni a nyájtól úgy, hogy ne vegye észre a Pásztor, abból soha nem származott áldás. Amikor viszont Ő megdorgált, visszatérve a jó ösvényre mindig biztonságba voltam, elérkeztem a jó legelőre, a hús forráshoz. Most, ha rátekintek botjára, biztonságban érzem magam, az Ő vesszője és botja azt jelentik nekem, hogy fontos vagyok Pásztoromnak, törődik velem, nem hagyja a ragadozókat közelemben és nem hagy engem letérni a helyes útról. Köszönöm, Pásztorom vessződ, botodat, gondviselésed, szereteted.

január 30. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 12,12: A reménységben örvendezzetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.

Sokféleképpen lehet reménykedni. Amikor semmilyen alapja nincs a reménynek, s mégis magunkban lepergetjük az eseményeket, amikre vágyunk, azt ábrándozásnak nevezhetjük. Van, amikor több lehetőség közül az egyik bekövetkeztét kívánjuk, reméljük, s kissé összeszorult szívvel várjuk, hogy vajon teljesednek-e kívánságaink, esetleg számíthatjuk, mekkora az esélye annak, hogy az történjen meg, amit legjobban szeretnénk. Ilyenkor fontos tényező az, hogy mennyire tudjuk mi meghatározni, hogy milyen irányba haladjanak az események, vagy kitől függ a végekimenetel. Van, amikor olyat ígérnek nekünk, amire nem látunk esélyt, hogy megtörténjen, ezért egymásnak feszül szívünkben a kételkedés a reménységgel. És van, amit úgy remélünk, hogy nagy a valószínűsége annak, hogy meg is történik, be is következik a várt eredmény, ilyenkor a reménység erőteljesebb, s már csak idő, türelem kérdése a beteljesedés. A kérdés az, hogy Isten Szavának beteljesedését mennyire fogadja el a mai keresztyén. Ettől függ az, hogy reménysége örvendező-e, avagy kétségek, bizonytalanság uralja szívét, reménykedik, de nem teljes szívvel, és nem örömmel. Ebben is érdemes elgondolkodni azon, amit Megváltónk mondott, a reménységre is igaz: amíg olyanok nem lesztek, mint a gyermekek...

január 31. – szombat

Pál második levele Timóteushoz 2,13: Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.

Isten hűséges Önmagához, adott szavához, ígéretéhez. Félreérteni, kimagyarázni az Ő Szavát csak a hitetlen ember akarhatja. Semmiképpen nem azt jelenti az Ő hűsége, hogy mi bárhogyan élhetünk, bármit tehetünk, Ő akkor is szeret, mindent megbocsát, hiszen Ő a jó Isten, s hűséges kell legyen ehhez a jóságához – az ilyen gondolatok csak Isten egyáltalán nem ismerő ember elméjében születhetnek. De a másik véglet sem ige, amikor azt gondolja némely ember, hogy Isten hűsége feltételek teljesülésétől függ, ha az ember engedelmeskedik Neki, megtartja minden Ő parancsát, akkor meg fogja tapasztalni Isten gondviselését és áldásait, hiszen ő hűséges, és ezt ígérte. Ebből némelyek azt az ugyancsak téves következtetést vonhatják le, hogy nekünk kell mindenben megfelelnünk az ÚR parancsainak, s ha majd ez sikerül, lesz áldás is. A Bibliában Isten úgy jelentette ki magát, és ehhez mind a mai napig hűséges, mint az embert szerető, megmenteni akaró Isten, aki megszólítja teremtményeit, hívja őket a közösségébe, ígéri gondviselését, áldását. Azokról is gondot visel, akik ezt a hívást vissza utasítják, vagy még nem fogadták el, hiszen az istentelenek életére is igaz, hogy abban a világban élnek, mely Krisztusban áll fenn. Akik pedig meghallják és elfogadják Isten hívását, azok minden áldást megkapnak Krisztusban, Isten ehhez az ígéretéhez is hűséges. Egyszerűen fogalmazva azt mondhatjuk: Isten hűséges Isten, de nem ahhoz, amit az ember feltételez, elvár vagy elképzel Róla, hanem Önmagához, és mindahhoz, amit ígében kijelentett.